

[Undervisnings- og forskningsministeren]

skrive det i loven. Og når det gælder ekstra penge, så ved man, at det ønsker Socialdemokratiet altid.

Jeg ville godt lige gøre disse bemærkninger, for det sker jo, at jeg uddannelsespolitiske ordførere fra Socialdemokratiet får at vide, at jeg udsteder for mange regler, og at jeg selv går imod mine egne tanker om mindre bureaukrati. Jeg synes, vi her har endnu et eksempel – lille og uskadeligt, men dog et eksempel – på, at det er Socialdemokratiet, der vil have bureaukrati, og som bryster sig af det, når regeringen så bøjer sig. Jeg tror, at fremgangsmåden i kommende tider skal være, at regeringen skal foreslå endnu enklere love, og så kan Socialdemokratiet få lov at gøre dem lidt mere komplicerede, og på den måde kan vi få trukket lovgivningen i retning af færre regler.

Dette være sagt i al venskabelighed og med et smil. Det vigtigste er sagen, vi er samlet om, nemlig at vi nu får de tre uddannelser samlet til én. Der er bred opbakning i Folketinget til det, og nu kan seminarierne gå i gang. Vi undskylder, at vi ikke har haft afklaring før, men nu er der i det mindste en afklaring, nu er skinnerne lagt for de næste mange år. Tilmed har vi fået en ekstra bunke pladser til seminarierne, og det ved jeg man er glad for. Og så er også denne strid begrænset; om end der naturligvis ikke bliver fred i vor tid, så er der i hvert fald mindre ufred.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det kan jo være, at rollefordelingen bliver en anden om kort tid. Hvem ved, om ministeren vil sidde her i salen og ønske sig at få strammet op på lovgivningen for at undgå så mange ministerbeføjelser for den til den tid siddende socialdemokratiske undervisningsminister.

Sagen er jo, at ministeren, som taler så meget om det decentrale, lokal indflydelse osv., reelt gerne vil have, at magten ligger ovre i Frederiksholms Kanal i Undervisningsministeriet og ikke lokalt. Vi ser jo på en lang række lovgivningsområder, at ministeren gerne vil have, at beføjelserne ligger så tæt på ministeriet som muligt.

Det er ikke et ønske fra vores side om at bureaukratisere og vanskeliggøre lovstoffet, nej, det er et spørgsmål om at give lovhjælp til dem derude. Selvfølgelig skal der være nogle

spilleregler og nogle færdselsregler, som vi jo nu engang er sat til at lave som lovgivere. Den nuværende undervisningsminister og vi ser ideologisk, politisk forskelligt på, hvordan dette Ting skal lovgive – og heldigvis for det, politisk forskellighed skal der være.

Men ministeren glemte desværre at svare på mine spørgsmål, og de var sådan set meget enkle og klare. Mit første spørgsmål gik på, om ministeren var enig i, at det ville være utænkeligt at forestille sig, at en rektor på et seminarium egenhændigt sammen med sin bestyrelse ville fastsætte studieordningen, og om en tilrettelæggelse af en studieordning ikke ville være en proces, som man selvfølgelig inddrager medarbejdere og studerende i.

Bare dette sagt i en god stund: Selvfølgelig anerkender vi også, at når vi siger lokalt selvstyre, så skal der også være mulighed for, at de enkelte parter får indflydelse på tingene. Selvfølgelig er ministeren og jeg enige om, at det er rektor, der har ansvaret for, at tingene sker, som der står i loven.

Det andet spørgsmål gik på de 5 mio. kr., som nu er afsat til forsøgs- og udviklingsarbejde, og som vi er glade for. Spørgsmålet var, om de 5 mio. kr. skulle bruges til forsøgs- og udviklingsarbejde, der gik ud af huset, altså ud ad dørene og vinduerne på seminarierne, sådan at man i højere grad fik inddraget seminarierne i det udviklingsarbejde, der også foregår på det pædagogiske og sociale arbejdsmarked.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg går ud fra som en selvfølge, at enhver moderne seminarirektor vil sørge for at etablere et godt samarbejde med medarbejdere og elever, ellers får man det ikke særlig morsomt i den stol, så det kommer vist af sig selv.

Med hensyn til stemmeretten i bestyrelsen har vi jo en klar lovbestemmelse, som siger, hvem der afgør det, og jeg synes ikke, at jeg skal brodere på det. Det er en uskik, at man tit ved tredjehandleringer og andenbehandlinger stiller spørgsmål til ministeren for at lave lidt om på det, der står, eller for at føje noget til det. Hvad vi har aftalt, det har vi aftalt, og hvad vi har lagt ud, det har vi lagt ud, og det skal vi ikke prøve at indskrænke ved forskellige udtalelser fra ministeren, som bagefter kan citeres og måske misforstås. Men i holdningen er jeg da enig med hr. Frank Jensen, naturligvis.